

vanskeligere at skaffe Skatten tilbage, end det har været at faae den affaftet. Jeg maa derfor ligesom den foregaaende ærede Læser stærkt tilraade Thinget at stemme for Skattens Bevarelse, og naar jeg ser tilbage paa denne Stats Historie, kan jeg ikke nære den store Frygt, som kom til Orde fra den første ærede Læser Allerede for en Menneskealder siden bestjættede man sig meget med den. I 1849 var der nedsat en Komite, der skulde afgive Betænkning om, hvorvidt denne Stat kunde afløses af andre Statter, og denne Komite foreslog den afløst af en Stat paa Bæver og Skibe. Da imidlertid Komiteens Betænkning blev forelagt forskjellige Autoriteter, blandt andre Grossererforetæters Komite, Borgerrepræsentationen, Overtolddirektoratet og Finantsministeriet, erklærede alle disse Autoriteter sig enig i Skattens Bevarelse. Grossererforetætet sagde, vi maa hellere bevare den end tage en ny Stat, bevare den, indtil vi helt kunne blive af med den. De Argumenter, der dengang gjorde sig gjældende, gik ud paa, at den fra et theoretisk Standpunkt kunde betragtes som en temmelig uheldig Stat, at Fordelingen af Byrden var meget ulige osv. Men ligeoverfor alle Indvendinger kom bestandig den staaende Bemærkning, at den gjen-nem mange Aars Anvendelse i det praktiske Liv havde tabt hele det Tryk, eller al den Vanskeliggjørelse af Forholdene, som den kunde medføre. Der er saa at sige Ingen, der følger den. Det vil være vanskeligt at paavise, hvem der i Grunden kan klage over Skatten, og derfor maa vi holde paa den. Naar dog Stemmningen har forandret sig noget i de senere Aar, og navnlig naar nu, som ansørt, Grossererforetætet har erklæret sig fuldstændig imod den, da har det en dobbelt Grund, tror jeg. Vel giver jeg den ærede første Læser Ret i, at det for en stor Del ligger deri, at man sætter Skattens vedblivende Opkrævelse i Forbindelse med den Udvidelse af Havnen, som mange af Handelsstanden betragte som overflødig; men det ligger ogsaa i en anden Ting, nemlig i de gjentagne Øster, som paa en vis Maade have været givne om Skattens Ophevelse. Man har set ud i Fremtiden med Forhaabning om, at Skatten vilde blive ophævet, men alle disse Forhaabninger ere blevne stufede, idet Skatten er bleven ved at bestaa. Det er menneskeligt at nære saadanne Østelser, det er meget naturligt at nære dem; men efter min Opfattelse ligger der ikke heri nogen tilstrækkelig Grund til, at vi Andre modsætte os Skattens Vedbliven. Det første Argument, der blev henvist til af mig, og som var fremkommet fra den første ærede Læser, gik ud paa, at de Handelende fandt, at ingen Udvidelse af Havnen var nødvendig. Jeg tror, at det ærede Medlem gik noget vel vidt. Det fremgaar af Forhandlingerne i Borgerrepræsentationen, at man meget frygtede en Udvidelse af Havnen i en bestemt given

Retning. Man frygtede meget for at blive kastet ind paa mere vidtgaende Planer, end man kunde beherske i Diebliffet; men man var enig om, at der i en nær Fremtid vilde vise sig Trang til Udvidelse af Havnen indenfor Havnens nuværende Omraade, og Enhver, der kjender Havneforholdene herhjemme, vil vistnok indrømme, at der i mangfoldige Henseender, selv naar Havneplanen af 1862 bliver afluttet, og vi — som der er Tale om — faae Tolddoden forlænget til Karantænehuset, endnu er uendelig meget at gjøre for at bringe os paa Spide med de store Havnesteder andetsteds. I denne Henseende vilde Havnen være lykkelig stillet, saafremt den havde et rigeligt Budget. Børøver man Havnen den Indtagt, som den i en lang Arrække har havt, er der mulig Grund til at frygte for, at Havnen ikke vil kunne arbeide sig op til Tidens Fordringer. Den ærede første Læser vilde bevise, at Havnen sidder godt i det, at den har rundelige Indtagter, og altsaa efter det Standpunkt, som han indtog, ikke behøvede Accisen. Han gaar nemlig ud fra, at Havnen ikke behøver nogen Forbedring udover Havneplanen, men denne Opfattelse, tror jeg, staar lidt vel meget i Modstrid med den Anskuelse, der gjør sig gjældende i Almindelighed. — Det, der maa fastholdes, er, at Ranten om Ophævelse af Accisen er bygget udelukkende paa Frygten for alt for store Fremtidsplaner, medens det ærede Medlem gaar saa vidt, at han vil kaste alle mulige Planer overbord, og derfor tror, at kunne undvære Accisen. Med disse Bemærkninger maa jeg som den sidste ærede Læser meget anbefale Accisen bevaret.

Harald Hansen: Jeg skal i Anledning af de Bemærkninger, der ere fremkomne fra det ærede 7de kongevalgte Medlem (Rayser), tillade mig at fremsætte Følgende: Det er ganske vist, at det Forslag, der forelaa angaaende Accisen i Borgerrepræsentationen, blev vedtaget med 24 Stemmer mod 4; men lige saa vist er det, at dette fremkom som en nødvendig Konsekvens af det foregaaende Afstemningspunkt. Jeg husker ikke, hvorledes jeg selv stemte; men det skulde ikke undre mig, om jeg under disse Forhold stemte for Accisens Bibeholdelse, uagtet Intet laa mig fjernere end at ønske, at den skulde blive bibeholdt. Det vil erindres, at der var stillet et Forslag af Udvalget, som i det sidste Diebliff, i alt Fald da Diskussionen nærmede sig sin Slutning, blev foreslaaet fuldstændig ændret ved et nyt Forslag, der gik i en ganske anden Retning. Dette Ændringsforslag blev vedtaget med een Stemmes Overtal, og jeg anser egentlig dette Forslag som værende Basis for det, som der senere blev afgjort over, nemlig om Accisens Bibeholdelse. Jeg nærer aldeles ingen Tvivl om, at hvis dette Forslag havde foreligget pure, om at bibeholde Accisen i 10 Aar, var det absolut faldet.